

1. LEKKER HANDIG, SIEM

Met een zwaai gooit Siem zijn tas over zijn schouder. Een jas heeft hij niet bij zich. Veel te warm vandaag. Veel te warm om alweer op school te zitten. Veel te kort zomervakantie gehad. Mopperend loopt hij als eerste de klas uit. Als eerste rent hij naar buiten, het schoolplein over. Twee handen op het hek, afzetten en, hup, eroverheen.

‘Siem!’

Hij kijkt achterom. Zijn neef Mees rent naar hem toe.

‘Waarom wacht je niet?’

Siem haalt zijn schouders op.

‘Je baalt zeker?’ Mees maakt het hek open en samen steken ze de Schoolstraat over.

‘T... tuurlijk baal ik. En niet zo’n b... beetje ook.’

‘Snap ik’, zegt Mees. ‘Het is wél superleuk dat onze school meedoet met de verkiezing van de kindergemeenteraad.’

Met grote passen loopt Siem door. Hij heeft geen zin om erover te praten. En hij heeft al helemaal geen zin om te horen hoe gaaf Mees het vindt om mee te doen. Hij wel ja. Híj zit in groep 7. En meester Hans heeft haarfijn uitgelegd dat alleen de groepen 7 en 8 mee kunnen doen. De groepen 7 en 8 van álle scholen van de gemeente Westplas. Tja ... en dat er op hun school een klas is waarin groep 6 en 7 bij elkaar zitten? Dat was dan wel een beetje jammer. En dat hij toevallig in die klas in groep 6 zit, is gewoon dikke pech!

‘Ga jij mee naar mij?’ vraagt Mees als ze aan het eind van de straat zijn.

Siem schudt zijn hoofd.

‘Dan niet’, zegt Mees. ‘Doei!’

Siem blijft staan. Als Mees de hoek om is, slentert hij toch weer verder. In zijn hoofd groeit een plan.

'J... jij denkt dus dat egels kunnen traplopen?'

Siem stopt zijn handen in zijn zakken. Er is een grinnik in zijn stem te horen en dat had hij beter niet kunnen doen.

Saar legt haar hamer met een klap op de werkbank. Ze haalt de spijker die ze tussen haar lippen geklemd had er vinnig tussen vandaan. De spijker vliegt over de werkbank heen en verdwijnt achter wat latjes en potten. Saar kijkt haar buurjongen met fonkelende ogen aan. 'Dat dénk ik niet alleen, dat weet ik zéker!' Ze zet haar handen in haar zij en ze haalt heel diep adem. Alsof ze nog veel meer wil gaan zeggen.

Siem doet een stap naar achter. Haalt z'n handen weer uit zijn zakken en houdt ze voor zich.

‘Ho ho.’

Iets beters weet hij even niet te zeggen. Zijn buurmeisje heeft hem al eerder gezegd dat ze het prima vindt als hij in de schuur komt. ‘Maar dan alsjeblieft niet om commentaar te leveren! Veeg het zaagsel op of geef me de meetlat even aan. Maar sta niet zo dom op mijn vingers te koekeloeren!’ En nu is hij zo suf om weer te praten voordat hij denkt. Terwijl hij het juist razend interessant vindt wat ze doet.

Saar is een halfjaar geleden naast hen komen wonen. Ze is heel anders dan de meisjes die hij kent. Ze ziet er niet alleen prachtig uit met haar donkere krullen en grote donkere ogen. Ze is ook knap met hout en met haar handen. Ze gebruikt gereedschap bijna net zo handig als zijn vader. Voor zijn verjaardag kreeg hij een vogelhuisje van haar dat ze zelf in elkaar geknutseld had. En ze weet zó veel te vertellen over de natuur. Zelf is Siem ook gek op bomen, planten en dieren. Het liefst leest hij boeken over haaien en orka’s. Of over wolven, dassen en bevers. Maar Saar weet altijd meer en ze lijkt zo zeker van wat ze doet. Het liefst zou hij haar in de schuur helpen en met haar praten, maar het lukt hem vaak niet om het juiste te zeggen. ‘Wat ben je aan het maken?’ Dát ging nog wel. Maar hij had ‘Waarom?’ moeten zeggen toen ze vertelde dat ze een egeltrappetje maakte voor in de vijver.

Nu heeft hij haar alweer boos gemaakt ...

‘Ho hooo ...’ praat Saar hem na, met een stem waarin doorklinkt hoe irritant ze hem vindt. ‘Weet je wat?’ Ze draait zich om en grist iets uit een kastje naast de werkbank. Meteen komt ze weer naar hem toe. Ze houdt een roestig bordje vlak voor zijn neus. In een flits leest hij

Weer doet hij een stap achteruit. Hij raakt met de hiel van zijn gymp de drempel. Zijn handen vliegen omhoog, terwijl hij een rare huppel achteruit maakt. Dan landt hij hard met z'n billen op het tuinpad.

'Au!'

Vlug krabbelt hij overeind en klopt z'n spijkerbroek af. Saar stampst langs hem heen. In haar ene hand de hamer, in haar andere hand het bordje en tussen haar samengeknepen lippen alweer een spijker. Driftig klapst ze de schuurdeur dicht. Ze duwt het bordje **VERBODEN TOEGANG** ertegenaan, pakt de spijker tussen haar lippen vandaan en ...

Bám! bám! bám!

Siem haalt een hand door zijn blonde pieken. Het is best lastig om toe te geven, maar eigenlijk vindt hij het superknop wat ze doet. De spijker in een pieplein gaatje passen en die in drie klappen kaarsrecht in het hout slaan. Hij doet het haar niet na! Saar doet de deur open, stapst naar binnen en laat de deur met een klap achter zich dichtvallen. Het bordje wiebelt aan de spijker. Siem zucht. Prutser die hij is. De boodschap is in ieder geval duidelijk.

Hij is hier voorlopig niet meer welkom. Als hij het hek van hun tuin openmaakt, komt Freddie met een kwispelende staart naar hem toe. Hij kriebelt even achter haar oren.

'Ha Freddie, bij jou kan ik tenminste niets verkeerd zeggen.'